

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ ΣΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟ

Φιλοφρονήσεις του Γενναίου Κολοκοτρώνη προς τον Ίμβραήμ. Τιμητική κανονιεβελισμει έκ μέρους των δύο αντίπαλων. Φωταγωγή της Καρυταίνης. Η ύποδοξη των Έλλήνων καπετανών από τον Ίμβραήμ. Μία ενδιαφέρουσα συνομιλία για τον Κολοκοτρώνη. Πώς τον έχαρακτήρισε ο Τούρκος αρχιστράτηγος. Οι Τούρκοι πολεμούντα μεταξύ των. Ο Γενναίος δέν άκούει τον πατέρα του. Οι Τούρκοι πανικόβλητοι, φεύγουν από την Πελοπόννησο. Ο φόνος του Δελή Αχμέτ κλπ.

ΕΤΑ την καταστροφή της Τριπολιτσάς και τις άμοιβαίες φιλοφρονήσεις με τον Κολοκοτρώνη, τις όποιες διηγήθηκαμε στο προηγούμενο φύλλο, ο Ίμβραήμ στρατοπέδευσε στον κάμπο του Λεονταρίου. Τότε ο Γενναίος Κολοκοτρώνης, από τό φρούριο της Καρυταίνης, συνεχίζοντας την Ισποτική στάσι του πατέρα του άπέναντι του Αιγυπτίου άρχιστράτηγου, διάταξε και τον έχαρακτήσαν με είκοσιένα κανονιοβολισμούς. Ο Ίμβραήμ πάλι αντίχαρτήσε τον Γενναίο με έλννά κανονιοβολισμούς.

Τό βράδυ δέ της ίδιας ήμέρας, ο Γενναίος διάταξε και φωταγωγήθηκε όλο τό φρούριο και ή πόλις της Καρυταίνης, καθώς και τό βουνό του Προφήτη Ηλία. Λένε ότι ο Ίμβραήμ, βλέποντας από τό στρατόπεδό του τη φωταγωγή αιτή που γινότανε προς τιμήν του, εύχαριστήθηκε πολύ. Λένε όμως ακόμα ότι ή φωτογυρία ήταν στρατήγημα του Γενναίου, για να νομίσει ο Ίμβραήμ ότι ήτοχε πολύς στατός στην Καρύτανα.

Μεταξύ των άλλων αιχμαλώτων που είχαν συλλάβει οι Έλληνες κατά τις τελευταίες άυμαχίες της Έπαναστάσεως, ήταν και ο άρχιμοισικός των Τούρκων, ο Μέχταρ-μπασης, άνθρωπος με γνώσι και φρόνησι. Τόν δώδηγσαν στο φρούριο της Καρυταίνης και εκεί, έξεταζόμενος, όμολόγησε στο φρούραρχο Βασίλειο Δημητρακόπουλο, ποιάς πράγματι είνε. Ο φρούραρχος τότε τον περιποιήθηκε έξαιρετικά και τον δώρισε άρχηγό όλων των άλλων Τούρκων αιχμαλώτων. Μετά δέ τη συμφωνία της ανταλλαγής, ο Γενναίος τον έστειλε μαζί με τους άλλους και με τη συνοδεία των καπετανών Ανάστου Σαμαρίνη και Σαράντου Παπαδοπούλου στο στρατόπεδο του Ίμβραήμ, ο όποιος, μόλις έμαθε την άπόλυση του και την άφιξή του στο στρατόπεδο, διάταξε να τον παρούσιασουν μπροστά του. Τότε ο άρχιστράτηγος τον ρώτησε πως του έφείροντο κατά την αιχμαλωσία του οι Έλληνες. Αύτός όμολόγησε ότι του έφείθησαν πολύ καλά και ότι ο φρούραρχος Δημητρακόπουλος τον περιποιήθηκε έξαιρετικά.

Μόλις τάκουσε αυτά ο Ίμβραήμ άρχισε να έπαινη τη Γενναίο, ο όποιος είχε τόσο καλό φρούραρχο. Έπειτα εκάλισε τους δύο Έλληνες καπετανούς στη σκηνή του. Τους έδέχθη με έξαιρετικές φιλοφρονήσεις και με πολλή γλυκύτητα άρχισε να τους ρωτά για πολλά και διάφορα πράγματα.

Μεταξύ των άλλων τους έρώτησε: «Τι κάνεις ο μουγγιο ύ κ - μ π α μ π ά σας; έννοούντας τον Κολοκοτρώνη.

Σ' όλες τις έρωτήσεις των άπανταξοσ ο Ανάστος Σαμαρίνης, ο όποιος ήξερε καλά τα Τουρκικά.

Έπειτα ο Ίμβραήμ του είνε:

—Είνε αλήθεια ότι έχετε φρόνημο κ' έμπειρο πολεμο στρατάρχη, αλλά τό παρόντο μου είνε ότι δέν θέλουνε ποτέ να σταθή να πολεμήσουμε στήθος με στήθος... Όλο μου ξεφύγνε εδώ κ' εκεί, όλο μου ξεγλυστρούσε... Κ' έτσι εγώ δέν μπορέσα ποτέ να τον μπλέξω σε μάχη...

Στά λόγια αυτά ο καπετάν Ανάστος του άπάντησε:

—Άς μίν ξεχνάη ή ύψηλότης σας ότι έχει 40.000 στρατό, τακτικό και άτακτο, πρώτης τάξεως Ισπακό, κανόνια, μηχανικούς, Γάλλους άξιωματικούς και όλα τά χρειώδη του πολέμου, στη στιγμή που ο Κολοκοτρώνης δέν είχε ποτέ κοντά του παραπάνω από τέσσερες-πέντε χιλιάδες στρατιώτες, και αιώτες πολύ κακά όπλισμένους... Και όμως σε πολέμους πάντοτε και δέν μοιρείς να τον κατηγορήσεις; σε τίποτε...

Τότε ο Ίμβραήμ είνε:

—Όχι, δέν τον κατηγορώ... Έχεις δίκιο σ' αυτά που μου λές... Ο Κολοκοτρώνης όμως είνε άνθρωπος βοινησίμος (Ντά γά ντ ά μ) και ξέρει από πονηρίες... Όσοσο έκανε πάντα τό χρέος του... Η χωσιές που μου έστισε παντού, και μόνο αυτές, του περιποιούν μεγάλη τιμή και φανερώνουν την καλχημαία του...

Όστερα είνε στα Σαμαρίνη να δώσει τά χαρτίσιμά του στον άρχιστράτηγο των Έλλήνων, καθώς και στο γιό του τό Γενναίο, και άφού πρόσφερε πλούσια δώρα στους δύο καπετανούς, τους άφησε κατάν να φεύγουν.

***

Ένωματαξύ όμως οι Τούρκοι της στρατιάς του Ίμβραήμ έπιά-

στηκαν μεταξύ τους και χωρίστηκαν στα δύο. Ο άρχηγός του Ισπακού του επί κεφαλής των άτάκτων και των Άλβανών άποσπάσθηκαν από τό άλλο στρατέμμα και άρχισαν να ζήτην τους μισθούς των και τό μεριδί τους από τά λάφυρα. Ο Ίμβραήμ πάλι ήθελε να τους επιδιώξή στα πλοία και να τους στείλη στην Αίγυπτο. Μάχες έηκολούθησαν μεταξύ τους, κατά τις όποιες οι στασιασται ένίκησαν στην άρχή των Ίμβραήμ. Ο Ίμβραήμ κατόπιν κατώθησε να τους αναγκάση να συγκεντρωθούν στον κάμπο της Μεσσηνίας, με τον πονηρό σκαπό να καλέση κατόπιν τον Κολοκοτρώνη να τους έμπίοση να προχωρήσουν στα ένδότερα της Πελοπόννησου κ' έτσι να τους θέσει μεταξύ δύο πυρών. Μα και οι στασιασται κατέβγαν στον Κολοκοτρώνη, ζητώντας την υπεράσπισή του, τροφές και πολεμωφόδια και ύποσχόμενοι να νικήσουν τον Ίμβραήμ και να του τω παραδώσουν αιχμάλωτο πολέμου. Μα ο Καποδίστριας έμπίοσε τον Κολοκοτρώνη να τό δεχτή αυτό, για να μίν ψυχραίνουν ή Δυνάμεις.

Έτσι οι στασιασται άνέβηκαν άνενοχλήτοι ως τον κάμπο της Τριπόλεως και στρατοπέδευαν εκεί. Τότε οι μπέηδες άρχηγοι των Τούρκων έβγαν στο φρούριο της Καρυταίνης, όπου έμπίοξενήθησαν άξιοπελάς από τον Κολοκοτρώνη, από τον όποιο και ζήτησαν την άδεια να περάσουν από την Πελοπόννησο και ν' άνεθούν στη Ρούμελη, υπό τον όρο ν' αναλάβη αιώτες την τροφοδοσία τους. Ο Κολοκοτρώνης τό ήγχησε αυτό, υπό τον όρο όμως να τό έγχειρή κ' ο Καποδίστριας.

Έτσι οι Τούρκοι έμειναν εκεί, περιμένοντας την έγχρησι του Κυβεργήτου.

Τότε ο Γενναίος, παρή τη θέλησι του πατέρα του, και μερικοί άλλοι καπεταναί, κατέβηκαν στο στρατόπεδο των Τούρκων, και άρχισαν να περιφέροντα σ' αυτό φιλικώς. Ο Κολοκοτρώνης, μόλις έμαθε την άνωπαταξία αιτή του γιού του, φοβήθηκε μήπως τον κρατήσουν ως όμηρο και συγχέθηκε τόσο πολύ, ώστε τον διάταξε να φύγη άμέσως από κεί. Τότε ο Γενναίος θέλησε να χτυπήσει τους Τούρκους, αλλά ο πατέρας του, θεωρώντας το αυτό ως άπατή, τον έμπίοδισε.

Ένωματαξύ σ' οι Τούρκοι, που τάμαθαν αυτά, φοβήθηκαν καμμά έπίθεσι εκ μέρους των Έλλήνων, έφργαν άξαρνα και τράβηξαν για την Αργολίδα και κατόπιν για την Κόρινθο, όπου και στρατοπέδευαν έξω από την πόλι. Ο στρατόαρχης Δημήτριος Ύψηλάντης, που βρισκόταν τότε στα μέρη εκείνα, άπεράσισε να τους χτυπήση. Αλλά ο Καποδίστριας του τό απαγόρευσε και τον διάταξε ν' άφήση τους Τούρκους να περάσουν στη Στερεά Ελλάδα. Μα οι Τούρκοι έμειναν μόνο τους σκοπούς του Ύψηλάντη, χωρίς όμως να μάθουν και τη διαταγή του Καποδίστρια και, φοβισμένοι, σηκόθησαν κ' έφργαν άξαρνα και πήγαν από τό δρόμο της Βοστικής στο Ρίο. Τότε ο Δελή Αχμέτ, ο διοικητής του φρουρίου του Ρίου, βγίκε έξω και τους απαγόρευσε να μωούν μέσα. Μα πριν τελειώση τις κουβέντες του, ένας από τους Άλβανούς μπέηδες έβγαλε τό πατόλι του και τον έμυροβόλησε στην καλιά, άφηνόντας τον στον τόπο.

Μετα τον φόνο του Δελή Αχμέτ, οι Τούρκοι, έγκαταλείποντας για πάντα την Πελοπόννησο, έπέρσαν στη Ρούμελη και από κεί στην Άλβανία.

ΠΟΞΕΣ ΟΡΞΣ ΚΑΘΩΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΞΣ ΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Νά μι ά περιεργη στατιστική: Κάθε κορίτσι, από τά 6 ως τα 10 χρόνια του δαπανά έπτά περίπου λεπτά της ώρας την ήμέρα μπροστά στον καθρέφτη. Από τά 10 ως τα 15 χρόνια καθρεφτίζεται δεκαέντε περίπου λεπτά της ώρας την ήμέρα. Από τά 15 ως τα 20 ή νέυ στέκει μπροστά στον καθρέφτη της είκοσιδύο λεπτά την ήμέρα. Από τά 20 ως τα 30 χρόνια ή περισσότερες γυναίκες κιντάζονται στον καθρέφτη μωή ώρα, τό λιγώτερο, την ήμέρα. Όστερα από τά τριάντα, ο χρόνος του κιντάγματος στον καθρέφτη λιγοστεύει όλοένα, ώσπου να σταματήση για πάντα αιτή ή όραία άσχολία. Μία γυναίκα λοιπόν σαράντα έτών έχει καταναλώσει μπροστά στον καθρέφτη 5.700 ώρες της ζωής της, ήτοι όκτώ όλόκληρες ήμενες!...

